

ΚΙ ΟΜΩΣ ΓΥΡΙΖΕΙ ΕΙΚΑΣΤΙΚΑ

Η εικόνα έχει δύναμη. Ψυχή ενόστε. Η εικόνα μπορεί να σε κερδίσει μέσα από την άσκηση των χρωμάτων, τον ήχο των διακυμάνσεών της, την ειλικρίνεια της πρόθεσής της. Αυτή η εικόνα, όμως, στην Ελλάδα πάσχει. Αισθητικά, ουσιαστικά, ακόμα και επικοινωνιακά. Η εικόνα των πραγμάτων και της καθημερινής ζωής περνάει από μπροστά μας άστατη, κουρελιασμένη· αντανάκλαση ενός πολιτισμού που δεν πρόλαβε να ορθοποδήσει, να υλοποιηθεί.

Παράλληλα μ' αυτή την οπτική διαδικασία της παρακμής, λειτουργεί η εικαστική. Κώδικες τέχνης που προσπαθούν να αποδώσουν, μέσα στην ελαφριά μελαγχολία ενός συγκεχυμένου τοπίου, τις ανησυχίες ενός ολόκληρου κόσμου. Ενός κόσμου που προσπαθεί να προτείνει λύσεις αισθητικής και οπτικής, αισθήματα, σκέψεις. Μέσα από μια ζωγραφική, από τις εγκαταστάσεις, από τα γλυπτά, τα βίντεο, η κραυγή των χρωμάτων και των σχημάτων φτάνει και μέχρι εκείνους που αμέριμνοι, ή για κοσμικούς λόγους, συχνάζουν στις αίθουσες τέχνης. Κάπου διάβασα το φοβερό ότι η εικαστική Αθήνα «ενηλικιώθηκε». Θα έλεγα ότι η εικαστική Αθήνα προσπαθεί να επιβιώσει μέσα από τα άλλοθι ζωής

που της παρέχουν κάποιοι πείσμονες δημιουργοί. Τίποτε άλλο. Τα υπόλοιπα περνούν, χωρίς καν να τα διυλίσει κανείς, μέσα από τις κινήσεις των χεριών που κρατούν ένα ποτό, μέσα από τα άδεια βλέμματα που κοιτά-

ζουν τους πίνακες στις κοσμικές γκαλερί, μέσα από τη γενικότερη αδιαφορία μιας προκάτ τεχνολατρίας.

Στο βάθος, όμως, υπάρχει μια ελπίδα. Και αυτή τη φορά, με μικρές εξαιρέσεις, θα έλεγα ότι αυτή η ελπίδα είναι γένους θηλυκού. Το πρωτοαισθάνθηκα όταν, στο Σπίτι της Κύπρου,

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΠΟΥ ΑΝΑΦΕΡΕΤΑΙ ΣΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΖΑΝ ΖΕΝΕ, ΕΙΝΑΙ Η ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΗΣ ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ. ΜΙΑ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΗ ΟΝΕΙΡΟΥ ΚΑΙ ΦΥΓΗΣ.

ήρθα αντιμέτωπη με την εγκατάσταση-μουλτιμήνια της Λήδας Παπακωνσταντίνου. Ένα εικαστικό αφιέρωμα στον Ζαν Ζενέ, που μετουσιώθηκε σε κατασκευή ονείρων. Την εγκατάσταση την συνθέτουν αντικείμενα μικρά, επίτοιχα έργα-παράθυρα, ένα βίντεο και η μαυρόασπρη ταινία του Ζενέ *Τραγούδι αγάπης*. Βουβή ταινία. Όσο φλύαρη βουβή είναι και η δουλειά της Παπακωνσταντίνου, μια μικρή συνομιλία ανάμεσα στον ύπνο και στον ξύπνιο, που οριοθετείται από ένα κρεβάτι με κουνουπιέρα, από ήσυχους φωτισμούς και εικόνες κινούμενες. «Τραγούδι αισθητικής» στην πρόκληση της ασχήμιας. Η έκθεση θα μεταφερθεί τον Απρίλιο στο Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης της Λάρισα.

Την ίδια ώρα κρατάω στα χέρια μου μια πρόσκληση. Είναι για την έκθεση που κάνει στο Παρίσι, και στην πα-

με τα μάτια της εικόνας

Δημιουργικές εκρήξεις, που λειτουργούν ως άλλοθι ζωής για την εικαστική Αθήνα, προσφέρουν κάποιοι, πολύ διαφορετικοί μεταξύ τους, πείσμονες δημιουργοί.

περίπατοι με χρώμα

Πλούσιος σε εκθέσεις και αυτός ο μήνας, με ανεπαίσθητες ωστόσο εξάρσεις, δίνει το στίγμα ενός χώρου που προσπαθεί να αυτοπροσδιοριστεί μέσα στη γενικότερη σύγχυση. Τι μένει από όλα αυτά; Μια αίσθηση επιλογής που δίνει στον εικαστικό σας περίπατο ειδικό χρώμα. ● Στο Εργοστάσιο της ΑΣΚΤ, ο Νίκος Κεσσανλής δείχνει αναδρομικά το σύνολο της πορείας του. Με επιπλέον έργα

που δεν «χώρεσαν» στην έκθεση της Θεσσαλονίκης. Ως τις αρχές Απριλίου. ● Ινστιτούτο Γκαίτε. Οι φωτογραφίες και τα ντοκουμέντα για τη ζωή και το θεατρικό έργο του Μπέρτολντ Μπρεχτ δίνουν στην έκθεση του Ινστιτούτου μια ιδιαίτερη χροιά. Σε συνδυασμό με τις «εγκαταστάσεις» που έχει φιλοτεχνήσει ως εικαστικό σχόλιο στον Μπρεχτ η Χρύσα Ρωμανού. Ως τις 17 Μαρτίου. ● Νέες Μορφές: Νεκρές φύσεις και αντικείμενα ειδωμένα μέσα από νέο

χρωματικό και αισθητικό πρίσμα παρουσιάζει ο Παναγιώτης Τέτοσης. Είναι μια δουλειά πρόκληση που έγινε ανάμεσα στο 1996 και 1997. Διάρκεια ως τις 22 Μαρτίου. ● Με θέμα την παγκόσμια ιστορία των τελευταίων πέντε ετών, η έκθεση του Τεό Ξένου, στο Μελίνα Μερκούρη-Πολιτιστικό Κέντρο Δήμου Αθηναίων, που παρουσιάστηκε το 1995 στα κεντρικά κτίρια της Unesco, είναι ένα εικαστικό ντοκουμέντο. Διάρκεια έως 15 Μαρτίου.

